



DUŠ VŮNÍ

*„Parfém je jako láska:
trocha nikdy nestačí.“*

Estée Lauder



MARTINA SAHLER

Anouk už od dětství sní o vytváření vlastních parfémů. V roce 1950 však obchod s vůněmi ovládá několik mocných rodin a pro nováčky v něm nezbyvá místo. K řemeslu ji tak přivede až náhoda, když se jí v Grasse, starobylém francouzském městečku parfémů, ujme rodina Girardových. Vůně divokých bylin a stále živá vzpomínka Anouk inspiruje k tvorbě nových kompozic. Aniž by si toho byla vědoma, následuje tak cestu Florence Girardové, která začínala jako chudá sběračka levandule a později založila rodinnou dynastii parfumérů. Anouk zažívá lásku i ztrátu, úspěch i neúspěch – ale nikdy se nepřestane držet svých snů.

„Příběh rodiny Girardových, který začíná v roce 1890 a pokračuje až do padesátých let dvacátého století, okouzlí čtenáře už od první stránky.“

– Ruhr Nachrichten





MARTINA SAHLER

DŮM VŮNÍ

MARTINA SAHLER

DŮM VŮNÍ

Přeložila Romana Hájková

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Das Haus der Düfte © 2021 by Pauline Lambert

© by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin. Published in 2021

by Ullstein Taschenbuch Verlag

Translation © Romana Hájková, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-714-6 (ePub)

ISBN 978-80-7625-713-9 (pdf)

ISBN 978-80-7625-248-6 (print)

1. díl

1946–1952

Anouk

1

Listopad 1946

„Au, *maman*, to bolí!“ Anouk Romillyová se pokusila uvolnit ruku z matčina sevření. Vlak se blížil do stanice Gare du Nord. Stály v chodbičce třetího vagonu mezi ostatními cestujícími, s kufry a taškami mezi nohama. Někdo vrazil Anouk okraj lepenkové krabice do kolen, a když jakýsi muž vytáhl z přihrádky nad jejich hlavami pytel, zavadil jí o klobouk, který jí sklouzl do čela.

Isabell Romillyová sevřela prsty své dcery ještě pevněji. Anouk přitom před několika měsíci oslavila čtrnácté narozeniny. Byla tedy už mladá dáma, která by se určitě dokázala obejít bez mateřské ochrany ve městě, o kterém mnozí tvrdili, že to je nejlepší místo na světě. Paříž.

Bylo tak nedůstojné vplout do nového života ruku v ruce s matkou. Ale ten den se Anouk nedokázala Isabell postavit.

Oknem sledovaly hemžení lidí, elegantní panstvo, řemeslníky v pracovních šatech, žebráky, rodiny s dětmi, zamilované páry, policisty, skupinky mužů tmavé pleti a Afričanky s kojenci v šátcích.

Konečně vlak zastavil. Výpravčí otevřel dveře. Isabell a Anouk se daly do pohybu s ostatními.

„Dej si pozor na kufr a batoh.“ Isabell vyskočila z vlaku. Na chvíli musela Anouk pustit ruku, ale okamžitě se k ní otočila a kontrolovala, jestli bezpečně vystoupila.

Matka s dcerou měly své cennosti – průkazy a peníze – v kožených pouzdrech zavěšených kolem krku přímo na těle. Všechno ostatní, co vlastnily, bylo v jejich zavazadlech. Troje plátěné šaty, dvoje vlněné, lehké letní boty, sponky do vlasů, pásky, kožené tašky s toaletními potřebami a pár knih. Jejich majetek v Normandii se během posledních válečných let neustále zmenšoval. Kdykoli prchaly z nějakého místa bojů na jiné, bezpečnější, musely tam určitou část svých věcí zanechat. Nakonec, ve Flers, prodaly rodinné šperky místnímu obchodníkovi, který jim zaplatil dost na to, aby mohly spálit všechny mosty a společně odcestovat do Paříže. Isabell tady po své tetě Georgette zdědila lékárnu.

Nebylo cesty zpět.

Anouk se rozhlédla. Bylo na světě nějaké ještě větší nádraží než tohle? Obrovské monstrum ze špinavého skla a železných vzpěr plné hlučného skřípění brzd, chraplavých hlášení a směsice jazyků jako v Babylonu.

Zatímco Anouk zvědavě nasávala okolní dojmy, Isabell se s nahrbenými rameny rozhlížela, jako by na každém rohu cítila nebezpečí. V panice neustále tahala Anouk za ruku.

„Nemusíme spěchat, *maman*. Lékárnu nám nikdo nesebere. A už mě konečně pusť! Nejsem malé dítě!“

„Musím ven.“ Anouk podle matčina dechu vycítila, že bude mít záchvat. Její panické ataky se v posledních letech, a hlavně po smrti manžela, znásobily. Někdy to Anouk chápala, ale často jí matčiny strachy šly na nervy. Jako třeba teď, když v davu lidí nemohly jít rychleji, ale Isabell ji přesto netrpělivě táhla za ruku. Anouk si přála, aby její první setkání s městem, kde tlouklo srdce celého světa, bylo poněkud bezstarostnější.

Obklopil je pach spáleniny. Anouk trochu zvedla nos a pokusila se rozeznat jednotlivé složky. Nafta, kouř, horká ocel a k tomu pot, plíseň, hniloba, vydýchaný vzduch a rozlitá káva.

Pachy se mísily v ovzduší stanice, až ji donutily se zastavit. Obklopily ji, ale nebyly vtíravé. Anouk si je užívala. Chutnaly jako svoboda. Jako dobrodružství a touha.

Anoučina ruka jako by sama od sebe vyklouzla z matčiny. Otočila se a maličko zavětrila, aby ucítila parfém, který ulpěl ve vzduchu.

Byla to dámská vůně? Nebo pánská? V každém případě to byl mimořádný parfém, příběh vyprávěný ve vonných akordech, poezie. Anouk nikdy nic podobného necítila. Rozechvělo to v ní zcela neznámou strunu.

Viděla stylově oblečené ženy ve vypasovaných kabátech a s deštníky, muže v oblecích a kloboucích Mallory. Její pohled klouzal od dvojic přes rodiny až k ženám v exotických róbach, ale ta vůně už byla pryč. Anouk udělala tři kroky zpět, dokud ji znovu neucítila v plné intenzitě. Tělem jí projel příjemně hřejivý pocit. Ten parfém voněl letními nocemi u moře, cestováním po celém světě a věčnou láskou.

Byla to paní v klobouku se širokou krempou...? Nebo matka v kostýmku vedoucí za ruku malého chlapce? Pán v trenčkotu, který si právě uprostřed davu s klidem vyklepával z krabičky gauloisku? Anouk se rozhlédla. Hlavně ji zase neztratit! Ale zdroj té vůně se jí stále nedařilo najít.

„Zbláznila ses, nebo co?“ Isabellin obličej byl křídově bílý. V jejích očích byla hrůza. Napřáhla ruku směrem k dceři, ale v poslední vteřině se ovládla.

„Já... promiň, *maman*.“

Isabell se do ní zavěsila a táhla ji k východu. Anoučin nos byl vždy v pohotovosti, ať už na rozkvetlých loukách, nebo v různých podnicích, kosmetických prodejnách, tržnicích nebo cizích domech. Někdy si přála, aby to dokázala vypnout, třeba když hrozilo, že ji pachy vyvedou z míry. Nebyl žádný kousek ovoce, zeleniny, ani sousto chleba, ke kterému by si před jídlem nepřičichla. Matka se roky marně snažila ji to odnaučit.

Anouk věděla, že každá vůně je pomíjivá, ale tato na Gare du Nord v ní zanechala trvalou stopu. Jako by to byl dárek na uvítanou, který jí připravila Paříž. *Bienvenue*. Tak mu bude říkat, dokud ne zjistí, co to bylo.

Na náměstí Napoleona III. mrholilo a na ulicích byly kaluže, kterým se lidé obloukem vyhýbali. Anouk byla ráda, že má lodičky s nízkým podpatkem. V milovaných balerínách by do metra suchou nohou nedošla. A přiléhavé kalhoty jí také přišly praktické. Jen by si přála mít kabát s límcem z umělé kožešiny, jaký nosilo mnoho Pařížanek. Ve svém krátkém vlněném kabátku byla na první pohled holkou z venkova.

„Podívej, tamhle je metro.“ Anouk se ujala vedení a táhla matku za sebou. Netušila sice, jaké metro jezdí do Saint-Germain-des-Prés, ale hodlala to zjistit.

Matčina ruka náhle ztěžkla. Když chtěla Anouk seběhnout po schodech dolů, zastavila se Isabell na odpočívadle. Anouk se k ní otočila a viděla, že se matce chvějí kolena. „Já tam dolů nemůžu. Prostě to nezvládnou.“

Anouk stiskla rty. „Je to nejrychlejší a nejlevnější způsob, jak se dostat do Rue de Seine. Jsem unavená, mám hlad a je mi zima. Chci tam už konečně být.“

Isabell si bezmocně setřela slzy. „Nemůžu.“

Co teď? Taxi nepřicházelo v úvahu. Dokud nevěděly, kdy vydělají nějaké peníze, musely žít ze zásob.

„Pěšky?“ Anouk pohlédla na matku. I přesto, že její tvář nesla známky strachu a zarputilosti, byla Isabell krásná žena. Lehké mrhnutí jí zvlnilo tmavé vlasy, které vykukovaly zpod hedvábného šátku Hermès. Ten šátek byl jediný luxusní předmět v její garderobě.

Isabell přikývla. Ve vlaku si prohlížely mapu Paříže. Anouk věděla, že budou muset jít nejméně hodinu. „Vyndám jen z kufru deštník.“

Krátce nato se vydaly směrem k Rue la Fayette, přešly bulváry, po kterých před dvěma lety projížděly spojenecké tanky a kde Francouzi prolévají slzy radosti při osvobození od nacismu. Paříž byla té největší zkázy ušetřena a zářila téměř nedotčenou krásou.

Anouk zmáhalo množství a hluk troubících aut. Zatuchlý pach tlejících kaštanových listů se tu mísil s výfukovými plyny. Pozo-

rovala tváře Pařížanů a žasla nad fasádami klasicistních budov s maličkými balkony. Na zábradlí některých visely truhlíky s uschlými letními květinami. Vyprávěly o srpnovém vedru, ze kterého v chladném listopadovém mrholení už nezůstalo nic.

Deštník byl pro obě ženy příliš malý, Anouk tedy snášela vlhké kapky a raději chránila matku. Usmála se na ni. Vztek, že musely jít pěšky se všemi zavazadly, pomalu opadal. Tady na ulicích toho mohla tolik vidět, slyšet i cítit, to by v podzemí určitě nezažila.

Isabell úsměv neopětovala. Vypadala jako želva, která by nejraději vtáhla hlavu do krunýře.

Cesta vedla Rue Poissonnière přes Les Halles, městské tržnice a břicho Paříže. Tady se provoz zastavil, auta stála křížem krážem v ulicích. Řidiči na sebe křičeli nadávky a svá slova podtrhávali divokými gesty a troubením klaksonů. Anouk našla cestu přes silnici a ze stánků na trhu k ní zavanula vůně jablek a lilků, exotického ovoce, oliv a sýrů ze syrového mléka. Ale ten mimořádný parfém z Gare du Nord cítila stále. Trpký a zároveň sladký, vanilkový a kořeněný. Jako by se jí ta vůně otiskla do paměti.

Když opustily uličky tržnice, déšť sice ustal, ale nebe nad Paříží bylo stále šedé jako kalné jezero.

Podél Rue de Pont Neuf se dostaly na lipami porostlý břeh Seiny, který rozděloval město na dvě poloviny. Na vodě se pohupovaly pestrobarevné hausbóty.

Míjely módní obchody a parfumerie, jejichž názvy Anouk neuměla ani vyslovit. Neznala jména jako Houbigant, Guerlain, Coco Chanel nebo Christian Dior. O Paříži dosud jen četla. Světoznámé podniky a firmy se nacházely na Rue Royal nebo na Place Vendôme. Vpravo nad řadami obytných domů se tyčil dekorativně navržený obchodní dům La Samaritaine se skleněným průčelím obráceným k řece, další adresa na Anoučině seznamu. V přízemí tam prý jsou stánky výrobců parfémů a lákají zákazníky vzorky vůní a uměleckými flakony.

Těsně před Pont Neuf se Isabell zastavila, opřela se o zeď, položila kufr a přetáhla si popruh tašky přes hlavu. „Nech mě prosím

pár minut odpočinout.“ Nejstarší most ve městě vedl na Île de la Cité s katedrálou Notre-Dame a dál na levý břeh Seiny.

Anouk neochotně odložila zavazadla a přejela si rukou po čele, přičemž si odhrnula krátkou ofinu.

Na patách jí bolestivě tepaly puchýře. Lodičky jí sice chránily nohy proti navlhnutí, ale nebyly určeny na dlouhou túru městem. Zachytila matčin pohled. I když se Isabell usilovně snažila nedat nic najevo, Anouk v něm uviděla strach. „Můžeme jít dál?“ Ukázala na kamenný most, který byl pro její matku téměř nepřekonatelnou překážkou.

Isabell polkla. „Ano, samozřejmě.“

Nebylo to poprvé, co měla Anouk pochybnosti o rozhodnutí opustit Normandii, aby mohly začít nový život v Paříži. A to i přesto, že bažila po všem, co jí metropole mohla nabídnout.

Jednou se matce zmínila, že sní o práci parfumérky.

„Co to je zase za výmysl,“ řekla jí na to Isabell. „Aby ses stala parfumérkou, potřebovala bys peníze, a hlavně, všechny dobré značky jsou v rukou starobylých rodin. Vůně, to je pomíjivá záležitost, nic, co by stálo na pevných základech. Pokud máš zájem míchat esence a experimentovat v laboratoři, pak je pro tebe tím pravým místem naše nová lékárna. Ukážu ti, jak mícháme tymián do sirupu proti kašli a kozlík lékařský do čaje na spaní, *ma petite poupée*.“

Anouk obrátila oči v sloup jako obvykle, když její matka ničemu, ale absolutně ničemu nerozuměla a když ji ještě navíc oslovovala tou nenáviděnou přezdívkou! Ona přece nebyla žádná panenka, kterou by si někdo jiný mohl upravovat a ovládat podle libosti. Byla mladou ženou s velmi jasnými názory a tvrdou hlavou. Na to by její matka neměla nikdy zapomínat.

„Místo studia farmacie bych mohla jít do parfumérské školy. V Paříži je jedna velmi dobrá.“

„Jak bys to chtěla financovat?“ zeptala se Isabell. „To nemůžeš myslet vážně, že bych tě podporovala na takové škole. Myslela jsem, že jsme se dohodly na tom, že se staneš lékárníci a jednoho dne převezmeš obchod, který chceme společně vybudovat.“

Po tomto rozhovoru se Anouk rozhodla, že s matkou o svých plánech do budoucna mluvit nebude.

Věděla, že bez solidního vzdělání by místo v některém z parfumérských domů našla jen těžko. Ale možná by se jí podařilo získat placenou stáž, při které by mohla prokázat svůj talent. Za dva nebo tři roky, kdyby si dál trénovala čich.

Když Isabell vykročila na břeh Seiny, při prvním kroku vydechla, jako by posledních deset minut zadržovala dech. Opřela se o zeď nábřeží, aby popadla dech. Anouk využila příležitosti a vytáhla z batohu mapu města. Informační tabule byly matoucí, vedly do Latinské čtvrti, do Saint-Germain-des-Prés a k rozsáhlému univerzitnímu komplexu Sorbonny... Anouk otáčela mapu a snažila se zorientovat.

Když dorazily k Rue de Seine, obloha se rozjasnila. Kráčely ulicemi, až došly k výloze se zeleným dřevěným rámem. Barva se z něj odlupovala a opadávala ve velkých kusech. Pod markýzou bylo dřívě zlatým písmem napsáno „Lékárna“. Po obou stranách visely lucerny s rozbitým sklem. Jejich oči zabloudily výš, do prvního patra, kde okna podpíraly křivé kůly. A zdálo se, že na střeše nad okapem chybí pár tašek. Na římse balancovala tříbarevná kočka a pozorovala je.

Při představě, že tento zchátralý dům bude jejím novým domovem, pocítila Anouk beznaděj. V blízkém sousedství byl zelinář a své zboží měl vystavené v košíkách na ulici. Z druhé strany ucítily vůni pâtisserie, která jim připomněla, že od časného rána nic nejedly. Na křižovatce bylo bistro se židlemi a stolky na chodníku. Pronikla k nim vůně tabáku a červeného vína a smích lidí v ležérních košilích a kalhotách, zřejmě studentů, kteří tady v okolí, pár set metrů od univerzity, bydleli.

Žádné parfumerie, žádné módní domy, žádná klenotnictví.

Isabell vytáhla z cestovní tašky klíč. Než se dveře otevřely, musela jimi zacloumat. Do nosu je udeřila směsice vůní. Kafr, heřmánek, šalvěj a... prach. Police s láhvemi a sklenicemi byly pokryté pavučinami. Prodejný prostor byl malý, ale při troše představivosti mohl

člověk poznat, čím lékárna kdysi byla. Stoupaly se svými zavazadly po skřípajících schodech do prvního patra. Nahoře byla dobře vybavená kuchyň se sporákem na uhlí, plynovým sporákem, a dokonce i lednicí, ale všechno bylo lepkavé a špinavé. Teta Georgette zřejmě posledních pár týdnů svého života neuklízela.

V obývacím pokoji stála pohovka s výhledem přímo na Rue de Seine. Isabell se na ni posadila a poplácáním na místo vedle sebe naznačila dceři, aby si sedla k ní.

Anouk si nebyla jistá, jestli dlouhá cesta z Rouenu za takový cíl vůbec stála. Na druhou stranu Isabell s každým dalším úderem srdce rozkvétala. Její postoj se zdál pevnější a tvář měla červené.

„Buď odvážná, Anouk.“ Isabell objala dceru kolem ramen. „Toto bude náš domov. Odsud nás nikdo nevyžene.“

Anouk se nedokázala usmát. Dům se jí nelíbil. Zatuchlé koberce a závěsy, plíseň na stropě kuchyně, pach kyselého mléka a ovocné hniloby, který se šířil z kuchyňského stolu a mísil se s pachem bylin a čpavku z lékárny v přízemí. Všechny ty oděry se linuly kolem a vyprávěly o bezútešném životě v domě s lékárnou. Zmizely, teprve když Anouk otevřela okenice.

Zůstala jí jen vůně z Gare du Nord, kterou si odtěd bude navždy spojovat s Paříží a se svými přáními. Ta vůně ji posílila a upevnila v ní důvěru, že pokud se bude držet svých tužeb, město jí nakonec bude ležet u nohou. *Bienvenue*.

2

Květen 1952

„Je mi líto, mademoiselle...“ Sekretářka v obchodním oddělení společnosti Guerlain na Avenue des Champs-Élysées si prohlížela formulář žádosti: „Mademoiselle Romillyová, upřednostňujeme absolventy parfumérských škol. Zkušenosti z lékárny vaší matky nestačí. Nemáte předpoklady ani zkušenosti pro to, abyste pro nás pracovala.“ Se zájmem si ji prohlížela od hlavy až k patě. „Jedině pokud byste měla zájem o pozici prodavačky.“

Anouk ale nechtěla stát za pultem, chtěla pracovat u polic plných vonných esencí a míchat z nich nové kompozice. Kdyby tak mohla aspoň jednou připravit svůj vlastní vzorek parfému!

Od té doby, co žila v Paříži, si prohlédla všechny obchody známých parfumérských domů a nechala se okouzlit jejich atmosférou. I když její matka trvala na tom, aby chodila další tři roky na Sorbonnu, kam byla přijata, svého snu se stále pevně držela.

Guerlain byl pro Anouk jednou z nejdůležitějších adres. Společnost existovala už čtyři generace. Otec zakladatel měl svou *Eau de Cologne Impériale*, kterou věnoval císařovně Eugénii ke sňatku s Napoleonem III., což mu vyneslo titul královského dvorního parfuméra. V Galeries Lafayette směla Anouk očichat testovací proužek nasáklý parfémem, stejně jako slavný *Shalimar*. Snažila se rozpoznat jednotlivé komponenty. Jak skvělé by bylo, kdyby mohla

sama vytvářet taková umělecká díla a namíchat vůni, kterou si od příjezdu na Gare du Nord stále pamatovala. Za posledních šest let ji neobjevila v žádné parfumerii. Nechápala, jak je možné, že tak fascinující parfém nebyl nikde k nalezení.

„Jak mám získat zkušenosti, když nedostanu příležitost?“ vybuchla Anouk. Toto nebylo její první odmítnutí. Ptala se už u Houbiganta, Diora, a dokonce i u mademoiselle Chanel. V žádném parfumérském domě neprošla ani přes sekretariát. Jakmile dámy zjistily, o jakou pracovní pozici má zájem, více či méně zdvořile ji vypoklonkovaly ze dveří. Nikdo v luxusním průmyslu nečekal na holku z lékárny bez doporučení a titulů.

Anouk sice počítala s nezdary, ale teď v ní rostlo zoufalství a pocit, že z ní parfumérka nikdy nebude. Měla na sobě matčin hedvábný šátek Hermès. Voněl květinově a svěže, po *Eau de Lubin*, Isabellině oblíbené vůni. Nesměla zapomenout ho před příchodem domů schovat do kapsy a pak ho tajně uložit zpět do matčiny skříně.

Na tváři sekretářky se rozhostil soucitný výraz. „Zdá se, že máte zajištěnou budoucnost v lékárně své matky. Měla byste si toho vážit.“

„Děkuji za radu,“ odpověděla Anouk našťavaně, než se otočila. Když odcházela z obchodního oddělení přes prodejnu se skleněnými policemi, její podpatky na mramorových dlaždicích rázně klapaly. Viděla se v zrcadlech, která odrážela vystavené flakony, a dokud nebyla venku na promenádě, cítila v zádech pohledy prodavaček a zákazníků.

Byla vyčerpaná, jako by uběhla maraton. Vždy a všude jen odmítání. Doma pod polštářem měla dopis od parfumérského domu Karine a Manon Bonnetových, malé firmy s téměř neznámým sortimentem a hrstkou stálých zákazníků. Majitelky společnosti ji aspoň pozvaly na pohovor. Měla to být její poslední naděje?

Podívala se na hodinky. Krátce před půl třetí. Slíbila matce, že odpoledne pomůže v lékárně. I když jejich zaměstnanec Henri Dubois stál ve svém bílém plášti za pultem, nápor v Rue de Seine byl stěží zvladatelný i ve dvou.

Anouk rychle seběhla schody do metra. Co by asi řekla matka, kdyby zjistila, že se ve své polední pauze vůbec nešla zapsat na Sorbonnskou univerzitu? Brzy jí bude muset přiznat, že o studium farmacie nemá zájem a že se svých starých plánů dosud nevzdala. Sakra, proč pořád jenom naráží na zamčené dveře?

Ještě měla čas, a tak popojela o stanici dál do Lucemburské zahrady. Po všech těch vůních centra města a parfumerie si musela vyvětrat nos. Toužila po průzračnosti, kterou nacházela mezi květinovými záhony krásně upraveného parku. Když procházela mezi řadami narcisů, tulipánů a lobelek, její čich se uklidnil. Posadila se na sluncem vyhřátou dřevěnou lavičku. Zvedla hlavu, aby vdechla svěží zeleň lip a vůni čerstvě posečené trávy. Zklamání z opětovného odmítnutí z ní pomalu opadalo. Všude se jí znovu a znovu ptali, proč se nepřihlásí na parfumérskou školu, jako je třeba École Givaudan. Její matka by ji v takovém záměru ale nikdy nepodpořila, což už dala několikrát jasně najevo.

Anouk vyskočila a zamířila zpět do Rue de Seine.

O deset minut později uviděla v dálce výlohu lékárny s leskle zeleným dřevěným rámem. Rychle si stáhla z krku šátek a nacpala si ho do kapsy saka. Najednou ucítila v hrudi tupý tlak. Čím víc odmítnutí se jí dostávalo, tím blíž byla k životu na Rue de Seine, životu ve stopách své matky. Jistě, univerzita měla určité kouzlo, stejně jako studentský život ve stínu světoznámých filozofů, jako byli Sartre a Simone de Beauvoir. Paříž byla plná myslitelů a umělců, kteří hodili konvence za hlavu a vdechli životu svůdnou přitažlivost. A co se týče kultury, Anouk tu zažívala přímo roh hojnosti. Po večerech si mohla vybrat, zda navštíví koncert Juliette Gréco a poslechne si její existencialistické šansony nebo zajde do jednoho z mnoha kin a podívá se na *Asfaltovou džungli* s Marilyn Monroe nebo na *Rio Grande* s Maureen O'Hara.

„Právě teď leží jedné duchaplné ženě na levém břehu Seiny u nohou celý svět,“ říkala Isabell.

Ale Anouk nikdy nesnila o moci nebo filozofii nebo o tom, jak okouzlovat lidi. V jejich snech spolu tančily skořicová kůra, májové

růže, zaprášená kůže, suché dřevo a sladké pomerančové květy. Parfém byl jako posilující elixír. Když se povedl, mohl zdokonalit život, pomoci znovu získat sebevědomí. A Anouk chtěla vytvářet právě taková kouzla.

Když odhodlaně vstoupila do lékárny, zvonek nade dveřmi hlasitě zazvonil. Její matka zrovna plnila dózu vlastnoručně namíchanou léčivou masťou pro jakéhosi muže, zatímco Henri Dubois podával nějaké dámě papírový sáček plný léků. „Dodržujte, prosím, dávkování, které vám předepsal lékař.“

Nikdy nezapomněl upozornit zákazníky na správné dávkování a možné vedlejší účinky. Už ve zkušební době byl díky své svědomitosti a pracovitosti pro lékárnu naprosto nepostradatelný.

Anouk nejprve políbila na tváře matku a poté i Henriho. „Máš deset minut zpoždění.“ Isabell byla kolem nosu velmi bledá. „Proč nedodržuješ to, na čem jsme se dohodly? Opravdu mě zlobí, když nechodíš včas.“

Anouk to věděla. Jejich každodenní život byl řízen pevnými časy jídla, přestávek, práce a volného času. Matka byla zabalená v zámotku rituálů, a pokud si Anouk nedá pozor, brzy v něm také uvízne. Ano, matka to zvládala dobře, lékárna a byt byly jejím útočištěm, které málokdy opouštěla a kde bylo všechno zařízeno podle jejích přání. Dokonce i na nákupy raději posílala Anouk. Dokud se pohybovala v tomto svém světě, její obavy a strachy nebyly tak velké a daly se zvládnout. Bohužel se ale pokoušela stejný způsob života vnutit i své dceři. Anouk se však nechtěla nechat zadržet v takhle omezené existenci. Z pomýšlení, že lékárna v Saint-Germain-des-Prés bude celý její život, se jí stahovalo hrdlo.

„Teď už jsem tady.“ Spěchala do zadní místnosti, kde míchaly masti a čaje, pověsila si sako na háček a vklouzla do svého pláště. Obklopovala ji přísná vůně léčivých bylin a účelnosti, žádné aroma ji tu neopájelo. Zavřela oči a snažila se zbavit pocitu stísněnosti. Pak se rozběhla do prodejny, aby pomohla matce a Henrimu.

Dech popadla až po dvou hodinách. Mezitím se posilnila máto-vým čajem, který uvařil Henri. Anouk věděla, že ta drobná laska-vost nebyla určena pro ni, ale pro její matku. Henri pro ni vždy něco měl, jako například její oblíbené makronky s čokoládou a pistáciemi, které jí nosil z polední přestávky. Anouk se tajně bavi-la jeho nadšenými pohledy, když matka při jejich konzumaci slast-ně vzdychala.

„Jako by se snad domluvili, že všichni přijdou ve stejnou dobu. Bolí mě nohy z toho neustálého pobíhání a z tukaní na pokladnu mám už na konečcích prstů mozoly,“ naříkala.

Isabell se zasmála. „Nestěžuj si! Tato lékárna je náš život.“

Váš možná, pomyslela si Anouk, ale neřekla to.

„Jaké to bylo na Sorbonně?“ zeptal se Henri. „Podařilo se ti za-psat se do nadcházejícího semestru?“

Anouk si přála, aby pro ni lhaní bylo snazší nebo aby vůbec nebyla nucena nikoho klamat. Rozhovor s matkou, na který se dlouho připravovala, už nebylo možné déle odkládat. Nebo by se měla svěřit Henrimu? Měl na Isabell dobrý vliv a dokázal skvěle zklidnit atmosféru, když matka nebo dcera vzplanuly. Ach, kdy-by jen měla aspoň příslib zaměstnání z nějaké pařížské parfume-rie! Něco hmatatelného místo věčných ubohých plánů. „Bohužel jsem v kanceláři nikoho nezastihla. Zkusím to znovu příští týden.“ Cítila, jak jí hoří tváře, a tak začala rychle přerovnávat pastilky proti kašli a teploměry na policích. Za jejími zády se náhle ozval melodický zvonek u dveří a pak hned hlučný hlas, který okamžitě zaplnil celou lékárnu.

„Henri, můj milý, tak rád tě vidím. Vypadáš skvěle!“

Henriho čelo zrudlo. „Stéphane. Co tě přivádí do naší čtvrti?“

„Nic jiného než starost o tvoje zdraví, bratránku.“ Muž se zasmál, obešel pult, vzal Henriho za ramena a políbil ho na obě tváře.

Anouk si cizince zvědavě prohlížela. Měl bílou košili s dlouhý-mi rukávy a hlubokou rozhalenkou, která odhalovala tmavé kudr-naté ochlupení, černé kalhoty a šněrovací boty. Vlasy mu držely z obličejů sluneční brýle. Určitě to nebyl typ muže, kterého vídali

v lékárně každý den. Zatímco mluvil s Henrim a její matka obsluhovala další zákaznici – starou dámu s berlí –, podívala se Anouk skrz výlohu na jeho auto. Nijak zvlášť se v nich nevyznala, ale ten tmavomodrý, aerodynamický, sportovní a extravagantní model stojící na chodníku před jejich obchodem bylo určitě ferrari. Kolemjdoucí ho s respektem obcházeli velkým obloukem.

„Nechceš mě představit těm krásným dámám?“ Muž pohlédl na Isabell a pak na Anouk. Jeho úsměv byl svůdný.

„To je paní Romillyová a její dcera. Madame je majitelkou lékárny,“ řekl Henri a pak ukázal na návštěvníka. „A to je můj bratranec Stéphane Girard.“

Muž v širokém úsměvu odhalil dobře opečovávané zuby. S přimhouřenýma očima nebyl přímo hezký, ale vyzařovala z něj aura světaznalosti a sebevědomí, kterou Anouk velmi silně vnímala. Odhadovala, že mu je kolem třiceti. U Isabell jen lehce naznačil polibek na ruku, ale Anouk k sobě přitáhl a políbil ji na tvář. Dech mu voněl tabákem a mátou, košile slabě po levanduli a jeho parfém jako by sestával z jediného citrusově pryskyřičného akordu, něco jako bergamot a mech. Dokonale se hodil k jeho sebevědomému vystupování. *Chypre?* Ne, ten ne. *Magie de la Lune?* Předklonila se a ještě jednou nenápadně začichala.

„Stéphane, proč jsi mi nedal vědět předem? Mohl jsem si vzít volno. Takhle v pracovní době se mi to nehodí.“

Anouk si jen těžko dokázala představit, že by Henri a ten cizinec mohli být příbuzní. Henri nosil kravaty se vzorem paisley, košile si zapínal ke krku, a když bylo chladno, navlékal si pletenou vestu. Když ho něco pobavilo, hlasitě se smál, ale jinak mluvil tiše, jako by to, co říkal, nebylo důležité.

„To není nutné, můj milý. Stavil jsem se jenom na skok, protože jsem měl schůzku v Bon Marché.“ Ohrnul rty. „Dostat naše parfémy do jejich sortimentu bylo zatraceně těžké. Nakonec je přesvědčila naše kvalita. Dávají nám tři měsíce, abychom dobyli trh. Zaklepej to na dřevo, Henri, aby tvoje rodina nemusela chodit o žebrácké holi.“

Henri se k jeho smíchu nepřipojil. Anouk těkala pohledem z jednoho muže na druhého. Parfémy? Rodina? Co měl Henri společného s jejími sny? Mohla by si s tím cizincem promluvit?

„Girardovi nikdy nepadnou,“ pravil Henri s výrazně hořkým podtónem. „Navíc moje rodina žije v Paříži. S Grasse nemáme nic společného.“

Anouk sebrala všechnu odvahu. „Promiňte, monsieur, rozumím tomu správně, že pracujete v parfumérském průmyslu?“ Samozřejmě znala parfumérský dům Girard, několik jejich vůní, a především tu nejznámější, jejich vlajkovou loď *Florence*, ale jméno Girard bylo ve Francii dost časté. Na krku jí pulzovala žíla.

Cizinec se k ní otočil se zájmem v očích. Položil si pravou ruku na levou část hrudníku a uklonil se. „Stéphane Girard, zodpovědný za odbyt, péči o zákazníky a reklamu v naší rodinné firmě. Velmi mě těší! Henri vám nikdy nevyprávěl o svých otravných příbuzných?“

„Bohužel ne.“

„Nepokládal jsem to za důležité.“ Henri kývl na Isabell, která mu naznačila, že obslouží nově přichozí zákazníky. Přesunul se s Anouk a Stéphanem na druhý konec pultu. „Opravdu nevím, proč se musíme bavit uprostřed pracovní doby. Vážně se mi to nehodí, Stéphane.“

„Chtěl jsem se jen zastavit a krátce tě pozdravit, protože se už dnes zase vracím do Grasse.“

Anouk měla pocit, že jí v žilách koluje elektřina. Grasse v Provence bylo ztělesněním výroby parfémů. Z tohoto města, které leželo asi dvacet kilometrů od Azurového pobřeží, pocházely ty nejvyšší suroviny pro výrobu parfémů a také nejvýznamnější parfumérské rodiny. Girardovi patřili mezi elitu luxusních firem a její kolega Henri, který byl cítit spíš jako dva dny nošená košile než jako noblesní pánská vůně, byl její součástí?

„To je škoda, tak ráda bych si s vámi víc popovídala,“ zalitovala Anouk. Stéphane zvedl obočí a ohlédl se přes rameno. „Máte ráda sportovní auta? Můžeme se projet...“

Henri otevřel ústa, aby zakročil, ale Anouk ho předběhla. „Mě nezajímají auta, ale vůně. U vás například kompozice bergamotu a dubového mechu, jaká je i v *Chypre* od Coty. Ale je tam ještě něco navíc. Něco jako tymián.“ Pomalu se nadechla a vydechla. „To bude pánská vůně *Magie de la Lune* vaší vlastní značky, že?“

„*Chapeau*, mademoiselle!“ Zatleskal, tvář plnou překvapení a obdivu. „Jste snad naší zákaznicí?“

„Bohužel ne. Vaše nádherné vůně si asistentka v lékárně nemůže dovolit. Ale Girardovi provozují obchod na Place Vendôme. Byla jsem tam mnohokrát a vyzkoušela jsem si tam všechny parfémny. Mimochodem, jmenuji se Anouk.“

Žertovně zvedl prst a kolem očí se mu vytvořily vějířky smíchu. „Ach, takže vy patříte k těm lidem, kteří se k nám chodí před každou schůzkou navonět, mademoiselle Anouk?“

„To ne, monsieur, ale baví mě poznávat vůně a skládat si v hlavě nové kompozice.“

„To byste ale neměla být zde, mezi náplastmi a hojivými mastmi, měla byste se stát parfumérkou.“

V Anoučině obličejí se nepohnul ani jediný sval. Dívala se mu přímo do očí. Teprve když Stéphanův smích dozněl, pohlédl na její vážnou tvář a jeho rysy přelétl výraz úžasu. „Takže to je to, co doopravdy chcete.“

Do lékárny vstoupili najednou tři zákazníci. Henri spěchal k Isabell. Zvonek stále cinkal.

Anouk ztišila hlas. „Chci to víc než cokoli jiného. A musím to dokázat, jenom svým nosem.“

„Mé drahé dítě, přiznávám, že na mě udělalo dojem, že jste poznala můj parfém, ale to mohla být také jen náhoda. Jsem dalek toho, abych zaměňoval elán s talentem. V této branži mají šanci jen ty nejlepší a nejjemnější nosy. Jak můžu vědět, že jste jedním z nich?“

„Dovolte mi to dokázat.“

Když do obchodu vešla další zákaznice, Anouk zvedla nos a nasála vzduch, který k ní zavál průvan. „To je snadné. *Chanel* č. 5.“

Ohrnul rty a přikývl. V následující čtvrt hodině byl ohromen. Někteří lidé nosili drahé vůně jako *L'Heure Bleue* od značky Guerlain, *Quelques Fleurs* od Houbiganta nebo květinově-animální tón parfému *Shocking* od Elsy Schiaparelli. Smáli se spolu, když Anouk rozpoznala smažený tuk z flekatého svetru mladého studenta, vanilkovou zmrzlinu z úst dítěte či levnou kolínskou jeho matky. Ze staříka v baretu cítila naftalín a kuličky proti molům. Mnoho vůní znala jménem, u některých rozpoznala jen jednotlivé složky, které se spojovaly a tvořily jeden akord. „To je něco čerstvého, povzbuzujícího...“, hlesla tiše, když do lékárny vešla žena a radila se o něčem s její matkou. Anouk ještě jednou začichala a ucítila, jak se jí rozbušilo srdce. Ta vůně byla součástí *Bienvenue*, jen zanedbatelná malá část, ale byla tam. Její vzpomínka ji nezklamala. Ne, nemýlila se. „V srdci voní svěže, zeleně a čistě.“ Její myšlenky na okamžik sklouzly k vůni na Gare du Nord.

Stéphane také začichal. „Ano, to je petitgrain. Vyrábí se z listů, větviček a nezralých zelených plodů hořkého pomeranče a...“

Petitgrain. Anouk si to zapamatovala. Jednou bude znát všechny složky *Bienvenue*.

„No, jsem opravdu ohromen, mademoiselle Anouk. Udělala jste na mě skutečně dojem.“

Když ji Stéphane oslovil jménem, měla pocit, jako by nepatřila do Rue de Seine, ale do francouzského světa vůní. „Můj nos není dost jemný na to, abych rozeznal všechny nuance parfému, ale moje zkušenost stačí na to, abych věděl, že jste ve svých analýzách měla naprostou pravdu. Já jsem se to všechno musel naučit, ale vám, zdá se, byla tato schopnost dána už do kolébky. To je velmi vzácné, víte to? Máte dar, velmi zvláštní a cenný, který by v žádném případě neměl zakrknět v této pařížské lékárně.“

Ta poslední slova zaslechl Henri. Rozloučil se se zákazníkem a přistoupil ke Stéphanovi a Anouk. „Nepleť té dívce hlavu. Anouk není typ ženy, která za tebou hned poběží.“

Stéphane se zamračil. „Co si to dovoluješ, Henri? Víš vůbec, co se v této mladé ženě skrývá?“

Jejich hlučná konverzace upoutala Isabellinu pozornost. Rozloučila se s manželským párem, který opouštěl lékárnu se sáčkem čaje na čištění krve, a přidala se k nim. „Omlouvám se, zavíráme až za půl hodiny. Můžete prosím svůj rozhovor do té doby odložit?“ obrátila se na Stéphana.

„Ach, za půl hodiny? Směl bych vzít vaši dceru dnes na večeři? Moc by mě to potěšilo.“

„Nedovol to, Isabell!“ zakřičel Henri, než se otočil ke svému bratranci. „Říkal jsem ti, abys od ní dal ruce pryč. Je to slušná dívka, brzy studentka, která se v nepříliš vzdálené budoucnosti provdá za rozumného muže. Nemůžeš jí zlomit srdce.“

„Nic nechápeš, Henri.“ Otočil se na Isabell: „Považujte mě prosím za příbuzného, který má ty nejlepší úmysly. Vaše dcera vzbudila můj zájem svým výjimečným čichovým talentem. Rád bych ji lépe poznal.“

„Je to tak nečekané, nevím, co na to říct.“ Isabell hledala pomoc u Henriho, jehož výraz potemněl. Znovu chtěl začít odporovat, ale Anouk ho předběhla.

„O tom, s kým půjdu na večeři, si rozhodnu já sama.“ S úsměvem se otočila ke Stéphanovi. „Také by mě to moc potěšilo, monsieur Girarde. Vyzvednete mě tady v půl osmé? Budu připravená.“

„Nechtěl jsi náhodou ještě dnes odjet zpět do Grasse, Stéphane?“ poznamenal Henri suše.

„Plány se mohou změnit, drahý bratranče.“ Stéphane se uklonil Anouk. „Mademoiselle Anouk.“ Pak se obrátil k Isabell, naklonil se nad její ruku a podíval se jí do očí. „Těžko uvěřit, že jste matka a dcera. Myslel bych si, že jste sestry.“

Isabell posměšně ohrnula rty. Muži jako Stéphane Girard se jí nelíbili, ale bylo pro ni těžké odolávat jejich kouzlu. Už to bylo dlouho, co slyšela nějaký kompliment. Věděla, že jeho lichotky jsou účelové a říká je jen proto, aby mohl vzít její dceru ven. Než odešel z lékárny, ležérně zvedl ruku na pozdrav.

Henri za ním zavřel dveře. „Je to proutník, Anouk, slíbí ti modré z nebe, a nakonec tě opustí,“ prohlásil a Isabell se přidala: „My-

slela jsem, že jsem z tebe vychovala dívku, která zná svou cenu. Odkdy se necháváš zvát takovými nafoukanci na večeri po deseti minutách známosti? Kdyby to nebyl Henriho bratranec, hned bych ti to zakázala, slečinko.“

„Promiň, *maman*, ale v budoucnu si už nenechám nic zakazovat.“ Po Anoučinyých slovech se rozhostilo ticho. Isabell byla příliš šokovaná, než aby něco namítala, a Henri přemýšlel, jak zabránit hrozící hádce mezi matkou a dcerou. „Mimochodem, dnes jsem nebyla na univerzitě, ale u Guerlaina, abych se tam ucházela o stáž. Nebyla to moje první žádost, ale dosud mě všude odmítli. Přesto se nevzdávám svého snu, že se stanu parfumérkou.“

„Ale... co lékárna? Tady máš přece všechno, po čem tvoje srdce touží.“

„Ne, *maman*, nemám. To je tvůj život. Já chci něco jiného. Stéphane Girard je první, kdo mi potvrdil, že umím rozeznávat vůně, že jsem nadaná a že můj nos je výjimečný. Já to vím už dlouho, ale jak to mám dokázat, když mi nikdo nedá příležitost? Nebo když moje vlastní matka nad mými schopnostmi a mým snem jen pokrčí rameny, jako by v životě byly důležitější věci.“

„A co vlastně očekáváš? Vážně si myslíš, že ti obstará práci parfumérky u Girardových? Je možné, že na něj zapůsobil tvůj jemný čich, ale ještě víc byl unesen tvou krásou. Především proto se dnes sejdete na večeri,“ poukázal Henri.

„Kdyby se něco dělo, vím, jak se ubránit.“ Anouk samozřejmě věděla, proč Henri mluvil o svém bratranci tak špatně. Bylo jí jasné, že měl v mnohém pravdu, a měla v plánu zůstat ostražitá.

Isabell si schovala obličej do dlaní a rozplakala se.

Anouk si svlékla plášť a pověsila ho na háček v zadní místnosti. Bylo už čtvrt na sedm a ona se ve svém pokoji musí co nejlépe připravit na dnešní večeri. Možná půjde o nejdůležitější večer v jejím dosavadním životě.

3

Lustr ozařoval interiér v krémově bílé, skořicové a zlaté barvě. Na stolech se třpytil porcelán a stříbrné příbory a mezi nimi květinová aranžmá. Hosté v hotelu Ritz na Place Vendôme na sobě měli večerní oblečení, hovořili tiše a mezi jednotlivými sousty pokládali příbory na talíře. Vonělo to tam smaženými houbami, plným červeným vínem, olivami a citrony. Anouk na sobě měla zelené šaty s přiléhavým živůtkem a rozevlátou sukní, která sahala až ke kotníkům. K tomu si vzala své jediné šperky, stříbrné náušnice.

Stéphane ji vyzvedl, jak slíbil, přímo před lékárnou. Přijel však o půl hodiny později a Anouk během té doby přemítala, jestli do této schůzky zbytečně nekládala velké naděje. Když dorazil, otevřel jí – s úsměvem a bez omluvy – dveře spolujezdce. Možná že v jeho kruzích patřil pozdní příchod k bontonu.

Zavěšená do Stéphaneho následovala Anouk hlavního číšníka. Vedl je ke stolu pro dva, který Stéphane rezervoval po telefonu. Kromě pánské tašky, zavěšené na poutku kolem zápěstí, nesl ještě poněkud zastarale vyhlížející kufr z tmavého dřeva.

Anouk se rozhlédla. Splývavé volánové závěsy, lustry se svíčkami a zlaté aplikace na stěnách. Taková nádhera, takový přepych. Možná napohled až moc hravé, povrchní a prvoplánově luxusní.

Oč elegantněji by restaurace působila, kdyby svou důležitost brala přirozeněji a spoléhala se spíš na zdrženlivost. Trhla sebou, když poznala Coco Chanel, která seděla u stolu s půl tuctem mužů a žen a živě se bavila. Její tvář byla ve všech módních časopisech. Ženy kolem ní měly pestrobarevné oblečení, ale mademoiselle Chanel nosila vždy jen přiléhavé černé šaty. Byl to její zvyk a svým neměnným a jednoduchým stylem se odlišovala a vynikala.

Stéphane odtáhl Anouk židli a ona se posadila. Sedl si naproti ní a objednal láhev chardonnay, *foie gras*, želé z cideru, pěnovou polévku z řechy a *moules marinières*.

„Poznala jste mademoiselle Chanel, Anouk?“ Stéphane se podíval na slavnou módní návrhářku a oba na sebe krátce kývli. „Když pobývá v Paříži, je Ritz prakticky jejím druhým domovem. Sedá tu velmi často.“ Anouk v jeho hnědých očích viděla silné zaujetí.

„Působí neuvěřitelně charismaticky. Znáte ji osobně?“

„Ve světě luxusního obchodu se známe všichni. A předstíráme, že jsme jedna velká šťastná rodina. Pravda však je, že ve skutečnosti se spíš chováme jako žraloci a nelítostně bojujeme o slávu a přízeň zákazníků. Sežrat, nebo být sežrán.“ Zasmál se, jako by si dělal legraci, ale Anouk v jeho slovech slyšela vážný tón. Byl Stéphane sám jedním z těch žraloků? Nevypadal jako někdo, kdo by se nechal sežrat.

„Pojďme si povídat o příjemnějších věcech. Vyprávějte mi o sobě.“

Pokrčila rameny a usmála se na číšníka, který jim naplnil sklenice. Vína si jen usrkla, alkohol nedělal dobře jejímu čichu. „Ach, můj život není zajímavý. Před pár lety jsme se s matkou přestěhovaly do Paříže, na otce si vůbec nepamatuji a odjakživa jsem si přála jediné: být parfumérkou. Ale i když se snažím, jako bych stále jen narážela do zdi.“

„Vaše matka se z toho nápadu nezdála být nadšená.“

Příchla ke sklenici a nasála chladivé ovocné aroma. „Já svou matku miluji. Hodně jsme toho zažily a něco jsme tady v Paříži spolu vybudovaly. Ale jejím světem je lékárna. Ráda by mě tam uvěznila, jenže čím víc se o to snaží, tím silnější je moje touha osvobodit se.“

Stéphane se rozhlížel. Občas mu po tváři přeběhl úsměv, občas pokývl. Znal v Ritzu tolik lidí? Anouk si všimla ženy ve střibrošedých šatech s nápadnými očními linkami. Podívala se zpoza dlouhých řas na Stéphana a ten jí pohled vrátil s kývnutím. Možná se vyznal ve světě bohatých a slavných, ale jeho chování Anouk překvapovalo. Co tím myslel, když během rozhovoru s ní flirtoval s jinými ženami?

„Miluji svou svobodu stejně jako vy.“ K jejímu úžasu slyšel Stéphane, i když byl zjevně rozptýlený, každé její slovo. „A jak jste se vlastně pokoušela uchytit v parfumérských domech?“

Číšník podával *foie gras*. Anouk vyprávěla Stéphhanovi o všech svých neúspěšných pracovních pohovorech ve velkých parfumérských domech. „Bez příbuzenských vazeb nebo doporučení to vypadá beznadějně. Nemohu si dovolit parfumérskou školu. Mou poslední nadějí je obchod Karine a Manon Bonnetových na Avenue de l'Opéra. Je to sice jen malá prodejna, ale ve správném oboru. Pozvaly mě na zítra na pohovor.“

Když Anouk zmínila jména sester Bonnetových, Stéphane se náhle rozzlobil. Napil se vody. „Proboha, váš talent u takových selských hlupaček! To by byla strašlivá škoda. Nedělejte to, milá Anouk. Od těch dvou se stejně nic nenaučíte. Jejich rodokmen sahá k chudým sedlákům v Grasse. Tyto sestry se snaží vynahradit svůj nízký původ tím, že se chovají jako hvězdy. Jsou to ale naprosto nemožné ženské, a pokud si nechcete zkazit jméno, neměla byste se s nimi zahazovat.“

„Vy opravdu znáte každého, kdo má co do činění s parfémý, že?“ Anouk se opřela, aby číšník mohl odnést prázdný talíř.

„Vím toho hodně, ano, ale tihle Bonnetovi, to je opravdu hrůza.“ Jeho výraz potemněl. „Otec těch dvou žen, Xavier Bonnet, žil v Grasse kolem přelomu století a provozoval palírnu se svým bratrem Raymondem. Když můj dědeček budoval své parfumérské impérium, vypukla mezi Bonnetovými a Girardovými tvrdá válka. Bonnetovi jsou vyšinutí zločinci a intrikánští povaleči. Nejsou zodpovědní jen za žhářství a cizoložství, ale také...,“ naklo-

nil hlavu dopředu a Anouk udělala to samé, „za chladnokrevnou vraždu.“

Anouk sebou trhla. Stéphane měl velmi květnatý způsob mluvy, trochu jako vypravěč pohádek, ale jak to je s pravdivostí jeho příběhů? Pochybovačně se na něj podívala, ale zároveň přemýšlela, jestli má dodržet zítřejší termín pohovoru. „To zní opravdu hrozně.“ Ochutnala voňavou zelenou krémovou polévkou, druhý chod menu.

„Věřím vám, Anouk. Vaše ukázka v lékárně byla přesvědčivá. Ještě jsem nepotkal nikoho, kdo by se zdál být pro parfumérský průmysl vhodnější než vy. Bylo by ostudné, kdybyste svůj talent promarnila u Bonnetových. Ony by vás určitě zaměstnaly. Ale jen proto, aby vás pak nemilosrdně vykořisťovaly.“

„Ale mně svět bohužel neleží u nohou. Dům Bonnetových je opravdu moje poslední šance. Já už nevím, kam bych se ještě měla jít v Paříži představit. Byla jsem už všude.“

Stéphane zaklepal na kufr, který stál vedle jeho židle. „Bonnetovi nejsou vaše poslední šance. Pokud se moje domněnka potvrdí a vy jste čichový génius, pak vás představím své rodině. V naší firmě zodpovídám za reklamu a udržování kontaktů se zákazníky, ale mám vliv i na svého dědečka, který firmu stále vede. Víím, že z vás bude mít radost, Anouk, a to vám otevře dveře k novým příležitostem.“

Anouk pomalu vstřebávala jeho slova a snažila se pochopit, co jí nabízí a co to má společného s tím kufrem. Když si představila, že předstoupí před zakladatele firmy, rozbušilo se jí srdce. Ale copak může Stéphaneovi věřit? A čím se na ni snaží udělat dojem?

Mezitím číšník donesl hlavní chod, a tak začali ze skořápek vy lupovat mušle marinované ve víně. Stéphane se zamračil. Během vteřiny z něj vyprchalo nadšení. „To je katastrofa. Jak může kuchař něco takového servírovat? Je to příliš slané.“

Anouk ochutnala svou porci a zjistila, že snad ještě nikdy nejedla nic lahodnějšího. Ale Stéphane už zamával na číšníka a nechal slávky odnést. Když se mu číšník pokusil nabídnout něco jiného z jídelního lístku, reagoval blahosklonným mávnutím ruky, čímž

muži naznačil, že by měl rychle odejít. Anouk celé představení rozpačitě sledovala. Stéphanie mluvil příliš nahlas, ostatní hosté se na ně dívali. Pak švihem odhodil plátěný ubrousek. Jaká škoda, že večer skončil takhle.

U stolu Coco Chanel nastal pohyb. Módní návrhářka zřejmě už také dojedla. Zvedla se a vyrazila k jejich stolu. Stéphanie vstal a vyměnil si s ní polibky na tvář. „Můj milý, zase v Paříži? Za obchodem, nebo za láskou?“ otázala se.

„V případě pochybností je to vždy láska,“ odpověděl se smíchem. „Ale tentokrát jsem měl několik schůzek v obchodních domech. Přece víš, že zákazníci si musíme hýčkat.“

Mademoiselle Chanel chápavě přikývla, ačkoli Anouk si byla jistá, že by jí obchodníci utržili ruce, jen aby mohli prodávat její vůně. Na zlomek vteřiny pohlédla na Anouk. „Dnes máš krásnou společnost.“

„Není jen krásná, ale také nadaná. Zapamatuj si prosím tvář Anouk Romillyové. Udělám z ní hvězdu.“

Toho večera na Anouk nic tolik nezapůsobilo: ani hotel, kde se scházeli bohatí a slavní z celé Evropy, ani prostředí, ani chutné menu, ani tento kosmopolitní muž se svým ferrari a svou multimilionářskou rodinou. Ale z jeho slibu, že ji proslaví v parfumérském průmyslu, se jí zatočila hlava. Otevřela ústa, aby ho trochu zchladila, ale Coco Chanel jim už zamávala na rozloučenou. „Hodně štěstí, Anouk. Budu vás sledovat.“

„Uf!“ Anouk se zhroutila na židli. „Jak jste mohl... něco takového! Cítím se hrozně.“

Stéphanie se zasmál. „Rád bych s vámi provedl jeden experiment, Anouk. Věříte mi? Žádný strach, bude se vám to líbit.“

Pokud si myslela, že ten večer Stépšana trochu pozná, spletla se. Jaká byla jeho skutečná tvář? Arogantní průmyslník, nebo impulzivní kreativec?

O chvíli později opustili restauraci, prošli Place Vendôme a kráčeli kolem Louvru do Quai des Tuileries. Na Paříž se snesla noc, pouliční lampy a výlohy zářily jasně žlutým světlem.

Stéphane nabídl Anouk paži, a když se do něj zavěsila, poplácál ji po ruce. V lodičkách ho o pár centimetrů převyšovala.

Našli lavičku přímo na břehu Seiny, obklopenou lipami a osvětlenou litinovou pouliční lampou.

„Takže?“ Anouk se ve Stéphánově společnosti překvapivě necítila ani trochu nejistá.

Dal si kufr na klín a s cvaknutím otevřel zámky. V malých přihrádkách tu ležely označené skleněné lahvičky s průhlednými esencemi v jemných pastelových barvách a třpytily se jako jantar. V jedné přihrádce zahlédla papírové testovací proužky. „Voilà,“ řekl Stéphane, „to je pokladnice naší společnosti. Tento voňavý kufřík mi dal můj dědeček, když přestal podnikat firemní cesty po celé zemi. V začátcích společnosti Girard vozil parfumérské výtvary mé babičky do luxusních hotelů na Riviéře, aby je prezentoval zákazníkům. Tady jsou jen esence nejdůležitějších vůní. Nikdy necestuji bez něj, protože se mi často stává, že chci analyzovat složky nějakého parfému, vybavit si určité nuance nebo porovnat kvalitu surovin. Když pečuji o zákazníky, občas se mi stane, že narazím na neznámý parfém z nějakého jiného domu. A s pomocí svého voňavého kufříku ho můžu rodině po telefonu popsat dřív, než se vrátím. Na trhu je důležitá rychlá reakce. Moje sestra Vivienne jako parfumérka spoléhá právě na takové informace.“

Anouk přejela prsty po lahvičkách a jednu vyndala. „Můžu?“

„Jistě, proto jsme tady.“

Zvedla ji a podívala se na tekutinu ve světle lampy. Na etiketě stálo Jasmín a vedle byla čísla měsíce a roku, kdy byl olej získán.

„Vezměte si vzorky vůní, které vás zajímají, a řekněte mi, co ve vás vyvolávají.“

„Jsou to přírodní vůně?“

„Ne nutně. Přírodní vůně jsou dostupnější, protože se název a vonná látka shodují. Pomerančový olej voní jako pomeranče, tečka. Ale jak voní benzylacetát? Zpočátku připomíná bonbony nebo banány, ale za chvíli si milovník vůní uvědomí, že jde o složku jasmínu. Zajímalo by mě, jak to popíšete vy.“

Anouk hořely konečky prstů. Zvedala další lahvičky a očichávala je. Beze spěchu, jako by vůbec nevnímala Stéphanovu přítomnost, byla úplně sama sebou. Otevíral se před ní vesmír přírodních a umělých vůní. Mezitím vstala, přešla blíž ke břehu řeky a nasála vzduch, který přinášel vůni mladých listů a vlhkých kamenů.

Když pak popisovala, co cítí, Stéphane ji pozorně vnímal. Okolní vůně ji zanesly do podzimního lesa plného mechu, kupiček šustivého listí a popraskané kůry. Doprovázely ji na květinová pole s čerstvými i uschlými květy, do mořských jeskyní, kde to vonělo slaně, hořce a temně, ale zároveň nádherně. Najednou se ocitla ve staré kuchyni, kde byly cítit růže, citrony a tymián. Anouk v duchu procházela všemi těmito místnostmi a nechala se vést jen svým čichem. Pak k ní ale nečekaně zavanula vůně, která ji doslova elektrizovala. Zatajil se jí dech, ale snažila se nedat to najevo. Byla zpět na Gare du Nord. Ta vůně patřila k *Bienvenue*. Sladkost, vanilka, mářinka vonná. Přečetla štítek: Fazole tonka.

„Co je to za rostlinu?“

„Fazole tonka roste v Jižní Americe jako strom. My z něj využíváme pouze plody, fazolky, jejichž vůně je extrahována alkoholem. Používá se také k parfémování doutníků. Takže je to spíš pánská záležitost.“

„Je v ní něco hypnotického a smyslného. Taková vůně by mohla podtrhnout i ženský charakter.“

„Přesně tak! Věděl jsem, že jste dobrá. Parfumér by se neměl bát neobvyklých rozhodnutí, aby vytvořil něco speciálního.“

Anouk se opět ponořila do světa, který před ní rozprostřel ten voňavý kufr. Její čichová paměť rozpoznávala umělá aroma, jako například mentol, od oleje z máty peprné, citral od citronového oleje, novoviol od fialek. Číchala a číchala, až byl její nos plný. Usmívala se na Stéphana, ne tázavě, ne vyzývavě, ale spíš jako žena, která si užívá chvíle štěstí. „Jak nádherné vůně by se s těmito přísadami mohly vytvořit. Tak ráda bych hned uskutečnila své nápady.“